

Határozatok Tára

MICHAL BOBEK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2017. július 26.¹

C-271/17. PPU. sz. ügy

**Openbaar Ministerie
kontra
Sławomir Andrzej Zdziaszek**

(a Rechtbank Amsterdam [amszterdami bíróság, Hollandia] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Európai elfogatóparancs – A végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okai – Szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kibocsátott elfogatóparancs – A »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« fogalma – Összbüntetéssel kapcsolatos eljárás – Fellebbezési eljárás”

I. Bevezetés

1. S. A. Zdziaszek lengyel állampolgárral szemben egy lengyel igazságügyi hatóság európai elfogatóparancsot bocsátott ki. E hatóság a jelenleg Hollandiában fogvatartott S. A. Zdziaszek átadását kéri, két – amelyek egyike egy év hat hónapos, a másik pedig három év hat hónapos – szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából.

2. E büntetéseket egy „összbüntetésbe foglaló ítélet” szabta ki, amely a szóban forgó európai elfogatóparancs alapját képezi (a továbbiakban: összbüntetésbe foglaló ítélet). Ez az összbüntetésbe foglaló ítélet nem az érintett személy bűnösségére vonatkozik, hanem annak célja kizárólag három, korábban kiszabott büntetés egybefoglalása és kiigazítása. Ilyen módon az egy év hat hónapos büntetés két olyan büntetést foglal egybe, amelyeket két külön eljárásban szabtak ki S. A. Zdziaszekkel szemben. A három év hat hónapos büntetés egy korábbi ítéletben (a továbbiakban: eredeti ítélet) S. A. Zdziaszekkel szemben kiszabott négy éves büntetés csökkentése. A büntetés e csökkentésére az érintett személy számára kedvező jogszabály-módosítás eredményeként került sor.

3. A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy az európai elfogatóparancs formanyomtatványa kizárólag az összbüntetésbe foglaló ítélettel kapcsolatos információkat tartalmaz. A kérdést előterjesztő bíróság által beszerzett kiegészítő információk szerint S. A. Zdziaszeket szabályszerűen képviselték az eredeti ítéletet eredményező fellebbezési eljárás során, amely ítéletről tudomással bírt. Ugyanezen bíróság véleménye szerint S. A. Zdziaszek védelemhez való jogát ugyanakkor nem tartották tiszteletben az elsőfokú eljárás során.

¹ Eredeti nyelv: francia.

4. Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (a továbbiakban: kerethatározat)² 4a. cikkét átültető nemzeti jogszabály értelmében az illetékes holland hatóságnak meg kell tagadnia az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az átadni kért személy *személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson*,³ kivéve, ha fennáll az ott felsorolt valamelyik helyzet.

5. E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma kiterjed-e az összbüntetésbe foglaló ítélet meghozatalát eredményező eljárásra, még akkor is, ha abban már nem tárgyalták a bűnösség kérdését. A kérdést előterjesztő bíróság ily módon azt kívánja eldönteni, hogy az érintett személy eljárási jogainak tiszteletben tartását ezen eljárásra figyelemmel kell-e értékelni, vagy pedig az eredeti ítélet alapjául szolgáló eljárást kell figyelembe venni.

6. Amennyiben az eredeti ítélet alapjául szolgáló eljárást kell figyelembe venni, úgy a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy milyen hatásokkal jár, hogy az elsőfokú eljárás során S. A. Zdziaszek tényleges képviselője elmaradt.

7. A kérdést előterjesztő bíróság továbbá azt kérdezi, hogy megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását azért, mert sem az elfogatóparancshoz csatolt formanyomtatvány, sem a szolgáltatott kiegészítő információk alapján nem állapítható meg, hogy a jelen ügy a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában meghatározott valamelyik helyzet körébe tartozik.

8. E kérdések háttérét az utóbbi rendelkezés holland jogba történő konkrét átültetése jelenti. A kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése a távollétében elítélt személy átadása megtagadásának *lehetőségét* vezeti be, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság nem tudott megbizonyosodni arról, hogy annak eljárási jogait tiszteletben tartották. Amennyiben az e rendelkezésben leírt négy helyzet egyike áll fenn, a végrehajtó igazságügyi hatóság mégis köteles végrehajtani az európai elfogatóparancsot. Márpedig a nemzeti jogszabály megfordítja e mérlegelési logikát, amikor *megtiltja* a nemzeti bíróság számára, hogy végrehajtsa az érintett személy átadását olyan esetben, *ha* e forgatókönyvek egyike sem valósul meg.

II. Jogi háttér

A. Az EJEE

9. Az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.; a továbbiakban: EJEE)⁴ 6. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. [...]”

² HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o. E kerethatározatot a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározat (HL 2009. L 81., 24. o.) módosította.

³ Kiemelés tőlem.

⁴ Rómában, 1950. november 4-én írták alá.

B. Az uniós jog

1. A Charta

10. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikke értelmében:

„Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslatához.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez.

[...]”

11. A Charta 48. cikkének (2) bekezdése szerint „[m]inden gyanúsított személy számára biztosítani kell a védelemhez való jogának tiszteletben tartását”.

2. A kerethatározat

12. A kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg az európai elfogatóparancsot, hogy az „egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja”.

13. A (2) bekezdés szerint „[a] tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre”.

14. A (3) bekezdés azt mondja ki, hogy a kerethatározat „nem érinti az [EUMSZ 6. cikkben] biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét”.

15. A kerethatározat 4a. cikkét a 2009/299 kerethatározat iktatta be, annak érdekében, hogy pontosítsa az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okait abban az esetben, ha az érintett személy nem volt személyesen jelen a tárgyalásán:

„(1) A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

a) az érintett személyt kellő időben:

- i. személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett;

valamint

- ii. tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

vagy

- b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

vagy

- c) az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet:

- i. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;

vagy

- ii. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

vagy

- d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:

- i. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához [helyesen: hatályon kívül helyezéséhez] vezethet;

valamint

- ii. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.

(2) Amennyiben az európai elfogatóparancsot [...] bocsátják ki az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételek szerint, és az érintett személy előzőleg nem kapott hivatalos tájékoztatást arról, hogy büntetőeljárás folyik ellene, akkor az adott személy az európai elfogatóparancs tartalmáról való tájékoztatása alkalmával kérheti, hogy átadását megelőzően bocsássák rendelkezésére az ítélet egy példányát. [...] [Az ítélet rendelkezésre bocsátása] nem tekinthető az ítélet hivatalos kézbesítésének, és nem befolyásolhatja a perújítási vagy fellebbezési eljárás kérelmezésére nyitva álló határidőket.

(3) Amennyiben a személyt az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételek szerint adják át, és perújítási kérelmet vagy fellebbezést nyújtott be, a perújítási vagy fellebbezési tárgyalásra váró személynek az ezen eljárások lezárásáig tartó fogva tartását rendszeresen, vagy az érintett személy kérelmére felül kell vizsgálni a kibocsátó tagállam jogával összhangban. [...]"

16. A kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdése azt írja elő, hogy az európai elfogatóparancsnak tartalmaznia kell a következő információkat:

„[...]

- c) annak tanúsítása, hogy az 1. és 2. cikk szerinti végrehajtható ítélet, elfogatóparancs vagy más, azonos joghatállyal bíró végrehajtható bírósági határozat áll rendelkezésre;

d) a bűncselekmény jellege és jogi minősítése [...];

[...]

f) jogerős ítélet esetén a kiszabott büntetés, illetve a bűncselekményre a kibocsátó tagállam joga szerint előírt büntetési tétel;

[...]”

17. A kerethatározat „Határozat az átadásról” című 15. cikke a következőképpen szól:

„(1) Az érintett személy átadásáról az e kerethatározatban előírt határidőkön belül és feltételek mellett a végrehajtó igazságügyi hatóság határoz.

(2) Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy a kibocsátó tagállam által közölt információk nem elégségesek ahhoz, hogy az átadás kérdésében határozzon, kéri, hogy a szükséges kiegészítő információkat [...] soron kívül bocsássák a rendelkezésére [...]”

18. A kerethatározat 2009/299 határozattal módosított mellékletének („Európai elfogatóparancs”) d) pontja a következő:

„d) Jelezze, hogy az érintett személyesen jelen volt-e a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson:

1. Igen, az érintett személyesen jelen volt a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.
2. Nem, az érintett nem volt jelen személyesen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.
3. Amennyiben megjelölte a 2. pontot, adja meg az alábbiak valamelyikének fennállását:
 - 3.1a. az érintettet személyesen idézték ... -án/-én (év/hónap/nap), és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

VAGY

- 3.1b. az érintettet nem idézték személyesen, de más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, amely a határozat meghozatalához vezetett, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

VAGY

3.2. az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott, vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

VAGY

3.3. a határozatot ... -án/-én (év/hónap/nap) személyesen kézbesítették az érintett személynek, és kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet, valamint

az érintett egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot,

VAGY

a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

VAGY

3.4. a határozatot személyesen nem kézbesítették az érintett személynek, de

- a határozatot az érintettnek az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják, valamint
- az érintettet a határozat kézbesítésekor kifejezetten tájékoztatják a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet, valamint
- az érintettet tájékoztatják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezést, amely ... nap.

4. Amennyiben megjelölte a fenti 3.1b., 3.2. vagy 3.3. pontot, adjon tájékoztatást az adott feltétel teljesülésének módjáról:

.....
....."

C. A holland jog

19. A 2004. április 29-i Overleveringswet (a személyek átadásáról szóló törvény, Stb. 2004, 195. szám; a továbbiakban: OLW) ülteti át a holland jogba a kerethatározatot. A 12. cikk azt írja elő, hogy: „Az átadást meg kell tagadni, ha az európai elfogatóparancs ítélet végrehajtására irányul, és a vádlott személyesen nem vett részt az említett ítélet meghozatalához vezető tárgyaláson, kivéve ha az európai elfogatóparancs utal arra, hogy a kibocsátó tagállam eljárásjogi követelményeivel összhangban” fennáll az ugyanezen rendelkezésben ismertetett négy helyzet valamelyike. E helyzeteket az OLW 12. cikkének a)–d) pontja rögzíti, és azok megfelelnek a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdése a)–d) pontjának.

20. Az OLW 2. mellékletének D pontja, amelynek címe „Az OLW 2. cikkének (2) bekezdésében említett európai elfogatóparancs mintája”, a kerethatározat melléklete d) pontjának felel meg.

III. A tényállás, a nemzeti eljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

21. 2017. január 17-én a Sąd Okręgowy w Gdańsku (gdański területi bíróság, Lengyelország) által 2014. június 12-én kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtása iránti kérelemmel fordultak a kérdést előterjesztő bírósághoz.

22. Az európai elfogatóparancs S. A. Zdziaszek, lengyel állampolgár két szabadságvesztés-büntetés Lengyelországban való végrehajtása céljából történő őrizetbe vételére és átadására irányul, amelyek közül az első egy év hat hónapos időtartamú (az első és második tényállás alapján),⁵ a második pedig három év hat hónapos időtartamú (a harmadik, negyedik és ötödik tényállás⁶ alapján).

23. Az európai elfogatóparancs az e két büntetést összbüntetésbe foglaló ítéletre hivatkozik, amelyet a Sąd Rejonowy w Wejherowie (wejherowói területi bíróság, Lengyelország) 2014. március 25-én hozott (a továbbiakban: összbüntetésbe foglaló ítélet). Ez az ítélet egyrészt egyetlen, egy év hat hónapos szabadságvesztés-összbüntetésbe foglalta azt a két büntetést, amelyet S. A. Zdziaszekkel szemben a Sąd Rejonowy w Wejherowie (wejherowói területi bíróság) 2005. április 21-i jogerős ítéletében, illetve a Sąd Rejonowy w Gdyni (gdyniai területi bíróság, Lengyelország) 2006. június 16-i jogerős ítéletében szabott ki. Másrészt ugyanezen ítélet három év hat hónapos szabadságvesztésre csökkentette azt az eredetileg négyéves szabadságvesztés-büntetést, amelyet S. A. Zdziaszekkel szemben a Sąd Rejonowy w Wejherowie (wejherowói területi bíróság) 2012. április 10-i ítéletében a harmadik–ötödik tényállás miatt szabott ki. E módosításra az érintettre nézve kedvező jogszabály-módosítás eredményeként került sor.

24. A kérdést előterjesztő bíróság 2017. április 11-i határozatában megtagadta S. A. Zdziaszek átadását az első tényállás miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés vonatkozásában, mivel e tényállás a holland jog szerint nem büntethető. Felfüggesztette az eljárást a második tényállás vonatkozásában, annak érdekében, hogy kiegészítő kérdéseket tegyen fel a kibocsátó igazságügyi hatóságoknak.

25. Ily módon a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem kizárólag az összbüntetésbe foglaló ítélet *harmadik, negyedik és ötödik tényállás vonatkozásában kiszabott büntetést csökkentő* részére vonatkozik.

26. S. A. Zdziaszek nem volt személyesen jelen az összbüntetésbe foglaló ítélet meghozatalát eredményező tárgyaláson. Az európai elfogatóparancsban ugyanakkor az szerepel, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, valamint, hogy jogi képviselőt hatalmazott meg, aki ellátta védelmét.

27. Az előzetes döntéshozatalra utaló végzésből konkrétabban az tűnik ki, hogy S. A. Zdziaszeket az általa megadott lakcímről idézték az 2014. január 28-i első tárgyalásra. Nem vette át az idézést és nem jelent meg e tárgyaláson. A Sąd Rejonowy w Wejherowie (wejherowói területi bíróság) hivatalból ügyvédet rendelt ki és felfüggesztette az eljárást. S. A. Zdziaszeket ugyanilyen módon idézték a 2014. március 25-i második tárgyalásra. Ezen személyesen nem jelent meg, de jogi képviselője részt vett a tárgyaláson. E tárgyalás eredményeképpen hozták meg az összbüntetésbe foglaló ítéletet.

28. E ténybeli állításoktól függetlenül a kérdést előterjesztő bíróság megítélése szerint a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének bevezető mondatában és b) pontjában szereplő körülmény nem vonatkozik a jelen esetre, mivel nem állapítható meg, hogy az átadni kért személy „a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett”, sem az, hogy „meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa”.

29. A kérdést előterjesztő bíróság *első* kérdése annak eldöntését igényli, hogy az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősül-e. Ebben az esetben a kérdést előterjesztő bíróság megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását.

5 Az első tényállás két, feladatát ellátó rendőr ezzel összefüggő sértegetését jelenti, a második tényállás pedig erőszak alkalmazása bizonyos magatartás kiváltása érdekében.

6 A harmadik tényállás visszaesőként elkövetett súlyos testi sértés; a negyedik tényállás szexuális erőszak; az ötödik tényállás a járművezetéstől eltiltása hatály alatt elkövetett ittas járművezetés.

30. Ha viszont az összbüntetésbe foglaló ítélet nem releváns a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából, akkor a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy meg kell vizsgálnia, hogy S.A. Zdziaszek személyesen részt vett-e az eljárás korábbi szakaszában, és nemleges esetben, hogy a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában szereplő valamelyik körülmény megvalósult-e.

31. Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság szerint az európai elfogatóparancsban szereplő információk nem az eredeti ítéletre vonatkoznak.

32. A *második* kérdés annak eldöntését eredményezi, hogy ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását.

33. Ha nem ez a helyzet, akkor a kérdést előterjesztő bíróság szerint az eredeti ítéletre figyelemmel kell eldöntenie, hogy a jelen ügy a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában hivatkozott valamelyik helyzet körébe tartozik-e.

34. E tekintetben úgy véli, hogy S.A. Zdziaszek személyesen nem vett részt az elsőfokú határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, valamint, hogy a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában hivatkozott egyik körülmény sem vonatkozik az elsőfokú eljárásra.

35. A fellebbezési eljárást illetően, S.A. Zdziaszek nem vett részt a tárgyaláson. Azonban szabályszerűen megidéztek és a jogi képviselője megjelent. A kérdést előterjesztő bíróság ebből azt a következtetést vonja le, hogy S.A. Zdziaszek a fellebbezési eljárás során „a kitűzött tárgyalás ismeretében” járt el, valamint, hogy „meghatalmazta” a jogi képviselőt „arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa”.

36. Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság *harmadikként* azt a kérdést teszi fel, hogy a fellebbezési eljárás jelenti-e a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalást”.

37. E körülmények között a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Az olyan eljárás,

– amelynek keretében a kibocsátó tagállam bírósága olyan elkülönült szabadságvesztés-büntetések szabadságvesztés-összbüntetésbe foglalásáról dönt, amelyeket korábban jogerősen szabtak ki az érintett személlyel szemben és/vagy olyan szabadságvesztés-összbüntetés módosításáról, amelyet korábban jogerősen szabtak ki az érintett személlyel szemben, és

– amelynek keretében e bíróság már nem dönt a bűnösség kérdéséről,

mint például a 2014. március 25-i »cumulative sentence-hez« [összbüntetésbe foglaló ítélet] vezető eljárás, a [...] kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett »határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak« minősül-e?

2) A végrehajtó igazságügyi hatóság:

– abban az esetben, ha az átadni kért személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson,

– ugyanakkor a kibocsátó igazságügyi hatóság sem az európai elfogatóparancsban, sem a [...] kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése által kért kiegészítő információkban nem közölte a [...] kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában hivatkozott egy vagy több

körülmény alkalmazhatóságára vonatkozó adatokat az európai elfogatóparancs formanyomtatványa d) részének 3. pontjában szereplő egy vagy több kategória megfogalmazásának megfelelően,

megállapíthatja-e kizárólag ebből az okból, hogy a [...] kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének bevezető mondatában és a)–d) pontjában szereplő egyik feltétel sem teljesült, és pusztán ebből az okból megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását?

3) Az olyan fellebbviteli eljárás

- amelynek során az ügy érdemi vizsgálatára került sor, és
- amelynek során az érintettet (ismét) elítélték és/vagy helybenhagyták az elsőfokú elítélést,
- az [európai elfogatóparancs] pedig ezen elítélés végrehajtását szolgálja,

a [...] kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett »határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak« minősül-e?”

IV. A Bíróság előtti sürgősségi eljárásról

38. A kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság eljárási szabályzatának 107. cikke alapján kérte a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi eljárásban történő elbírálását.

39. E kérelem alátámasztása érdekében előadta, hogy az előterjesztett kérdések az EUM-Szerződés harmadik részének V. címe alá tartozó kerethatározat értelmezésére irányulnak. Az is kifejtette, hogy az érintett átadásáig fogvatartásban van Hollandiában. A Bíróság sürgős válasza közvetlen és döntő befolyással van az érintett fogvatartásának időtartamára.

40. A Bíróság ötödik tanácsa 2017. június 8-án úgy döntött, hogy helyt ad a kérdést előterjesztő bíróság e kérelmének.

41. Írásbeli észrevételt terjesztett elő az Openbaar Ministerie (ügyészség, Hollandia), S. A. Zdziaszek mint az alapeljárás felperese, a holland kormány és a Bizottság. A lengyel kormány írásbeli választ adott a Bíróság által az alkalmazandó lengyel jogi hátteret illetően feltett kérdésekre.

42. Az ügyészség, S. A. Zdziaszek, a holland, az ír és a lengyel kormány, valamint a Bizottság a 2017. július 11-én tartott tárgyaláson szóban is kifejtették álláspontjukat.

V. Elemzés

43. *Első* kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező, a bűnösség kérdését már nem érintő eljárás a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének bevezető része értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősül-e. E kérdés megválaszolása érdekében először elemzem a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet fogalmát, mely előfeltétele a „végrehajtható ítélet” és a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalmának. Ezt követően elemzem az összbüntetésbe foglaló ítélet sajátos jellegét (A).

44. *Második* kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azon következtetéseket kívánja meghatározni, amelyeket az európai elfogatóparancs végrehajtása szempontjából a kibocsátó igazságügyi hatóság által szolgáltatott információk elégtelenségéből kell levonni. E kérdést értelmezhető formálisan, mint olyan kérdés, amely arra vonatkozik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság hány alkalommal kérhet hasznos információkat a kibocsátó igazságügyi hatóságról, illetve arra, hogy milyen hosszú lehet a két bíróság közötti „levelezés”, figyelemmel többek között az európai elfogatóparancs végrehajtására alkalmazandó határidőkre. Kevésbé nyilvánvaló, de e kérdés háttérét a kerethatározat 4a. cikkének a holland jogba történő problematikus átültetése jelenti (B).

45. *Harmadik* kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánja megtudni, hogy a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma utal-e az olyan eljárásra, amelynek során az ügy érdemi vizsgálatára sor került és helybenhagyták az első fokon történt elítélést, amelynek végrehajtását az európai elfogatóparancs szolgálja. E kérdés annak eldöntését igényli, hogy az érintett személy védelemhez való jogának a fellebbezési eljárás során biztosított tényleges védelme orvosolhatja-e azokat az esetleges hiányosságokat, amelyek az elsőfokú eljárás során mutatkozhattak meg (C).

A. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésről

46. Az írásbeli észrevételeket előterjesztő és a tárgyaláson résztvevő felek lényegében egyetértenek azzal az állásponttal, amely szerint az olyan eljárás, amely kizárólag a büntetés kiigazítását eredményezi, anélkül, hogy tárgyalták volna a bűnösség kérdését, *nem* minősül a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak”.

47. Az írásbeli észrevételek és a perbeszédék ugyanakkor a konszenzus hiányáról tanúskodnak azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy mi minősül az ügy „érdemének”. Nem tűnik kétségesnek, hogy a bűnösségre és a büntetésre vonatkozó eljárás érdemi eljárást jelen. Mi a helyzet ugyanakkor az olyan eljárással, amely *kizárólag* a büntetésre – annak kiigazítására vagy csökkentésére – irányul? A bűnösség megtárgyalása elengedhetetlen tényezője-e az eljárásnak ahhoz, hogy azt érdemi eljárásnak lehessen minősíteni?

48. S. A. Zdziaszek előadja, hogy amennyiben a büntetés kiigazítása nem pusztán aritmetikai feladat, úgy az ahhoz kapcsolódó eljárás a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás”. Meg kell tehát felelnie a Charta 47. és 48. cikkében, illetve az EJEE 6. cikkében foglalt követelményeknek.

49. Az ügyészség hangsúlyozza, hogy a védelemhez való jog hatékonyabb garantálása érdekében a vizsgálatnak a bűnösségre vonatkozó határozatra kell kiterjednie. Az ellenkező megközelítés azzal a kockázattal járna, hogy az érintettet úgy adhatják át, hogy a védelemhez való jogát nem tartották tiszteletben az eljárás korábbi szakaszaiban.

50. Ehhez hasonlóan a holland kormány nemleges választ javasol az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre. Előadja, hogy a vizsgálatnak az elítélést eredményező érdemi eljárásra kell kiterjednie. Ez azt feltételezi, hogy a bíróság döntött a bűnösségről. A szabadságvesztés-büntetéseket átcsoportosító vagy kiigazító eljárás tehát nem tartozik a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma alá.

51. Az ír és a lengyel kormány szintén nemleges választ javasol az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésre. Amennyiben az érintett személy bűnösségét nem tárgyalták az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás során, az nem minősülhet a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak”. Az ír kormány szerint az összbüntetési eljárás mikroelemzése ellentétes lenne a kölcsönös bizalom elvével. A lengyel kormány szerint az összbüntetésbe foglaló ítélettel kapcsolatos eljárás fent hivatkozott

fogalom alá vonása az eredményezné, hogy kitágítanák a kerethatározat 4a. cikkének hatályát. E kormány számára az „ügy érdemének” fogalma magában foglalja a tényállás megállapítását, valamint a bűnösség vizsgálatát, vagyis azokat az elemeket, amelyekről végső fokon az eredeti ítéletet eredményező fellebbezési eljárás során döntöttek.

52. A Bizottság nehezen tartja elképzelhetőnek, hogy a kerethatározat 4a. cikke alapján folytatott vizsgálat kiterjedhessen egy olyan eljárásra, amely a büntetés kiigazítására szorítkozik, miközben az eredeti elítélést eredményező eljárás nem tartozik annak hatálya alá. Ezzel szemben az eredeti büntetés kiigazítását eredményező eljárás, amely lehetővé teszi az érintett személy számára érveinek kifejtését, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma alá tartozik.

53. Nem értek egyet azzal az állásponttal, amely szerint kizárólag a bűnösség kérdése releváns az „ügy érdemének” vizsgálata szempontjából, a büntetés meghatározásával kapcsolatos kérdés kizárásával. A *büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet* fogalma, amely mind a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének bevezető mondatában használt „végrehajtható ítélet”, mind a kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdésében használt, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalma szempontjából releváns, ugyanis két részből áll: a bűnösségből és a büntetésből (1). Mivel az összbüntetésbe foglaló ítélet határozza meg a büntetést, a büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet fogalma alá tartozik (2). A kerethatározat 4a. cikkének alkalmazása szempontjából még azt kell ugyanakkor megvizsgálni, hogy az ezen ítéletet eredményező eljárás biztosít-e mérlegelési jogkört a bíróság számára a büntetés kiigazítása konkrét módjainak eldöntésére (3). Amennyiben a jelen ügyben fennáll e mérlegelési jogkör, az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdése bevezető mondatának értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősül (4).

1. A büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet alkotóelemei

54. Mivel az európai elfogatóparancs egy büntetés végrehajtására irányul, feltételezi egy büntetőjogi felelősséget megállapító ítélet meglétét. Az utóbbi rendszerint két elemet tartalmaz, a bűnösség kimondását és ebből következően a szankció megállapítását.⁷ E két elem alkotja tehát az ügy „érdemét”, vagy együttesen (az ügy érdemének egésze) vagy külön-külön (az ügy érdemének egy része).

55. E két elemnek ki kell tűnnie az európai elfogatóparancsból. A kibocsátó igazságügyi hatóságok ugyanis nem csak az elkövetett bűncselekményekről, hanem a konkrétan kiszabott szankciókról is kötelesek információkat szolgáltatni. Ez elengedhetetlen az európai elfogatóparancs végrehajtó igazságügyi hatóság által egy adott ügyben való alkalmazhatóságának vizsgálata érdekében, figyelemmel az elkövetett bűncselekményre⁸ és a kiszabott büntetésre.⁹ Ezek az információk fontosak az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadási okai fennállásának értékelése szempontjából is.¹⁰

7 Az EJE kimondta, hogy az „elítélés» EJE 5. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalma egyszerre irányul a bűnösségnek – a bűncselekmény törvény szerinti megállapítását követően történő – megállapítására, [...] valamint szabadságelvonással járó büntetés vagy más intézkedés kiszabására” (EJE, 2013. október 21., *Del Río Prada kontra Spanyolország* ítélet [CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, 123. §]). A *Kremzow kontra Ausztria* ítéletben az EJE megállapította, hogy megsértették a 6. cikk (1) bekezdését, azzal összefüggésben, hogy az érintett személy nem vett részt a fellebbviteli tárgyaláson, holott az eljárás érintett szakasza csak a kiszabandó büntetést érintette (EJE, 1993. szeptember 21-i *Kremzow kontra Ausztria* ítélet [CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, 67. §]).

8 Figyelemmel például a kettős büntethetőség feltételének esetleges alkalmazására. Lásd különösen a kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdését.

9 Lásd többek között a kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdését.

10 Lásd a kerethatározat 3. cikkét.

56. A végrehajtható ítélet fogalmát illetően a kerethatározat 8. cikke (1) bekezdésének c) pontja szempontjából olyan jogerős ítéletről van szó, amely lehetővé teszi az illetékes hatóságok számára, hogy az alkalmazandó nemzeti jog alapján teljesítsék az érintettel szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását. Az, hogy egy adott esetben mi jelent ilyen ítéletet, két változótól, a tagállam eljárási rendelkezéseitől, illetve annak az érintett általi (vagy vele szembeni) alkalmazásától függ.¹¹

57. Amennyiben egy ítélet jelenti a szabadságvesztés-büntetést végrehajthatóvá tévő jogcímet, akkor fogalmilag vonatkoznia kell a büntetésre. A jelen ügyben az a kérdés merül fel, hogy egy *kizárólag* a büntetésre vonatkozó határozat lehet-e a kerethatározat értelmében vett „végrehajtható ítélet”. A következőkben ezt vizsgálom meg.

2. Az összbüntetésbe foglalo ítélet sajátossága

58. A jelen ügyben az európai elfogatóparancs alapját képező összbüntetésbe foglalo ítélet két szempontból is sajátos.

59. Először, két érdemi határozatot kapcsol össze egyetlen aktusban. E tekintetben i. egyesíti az első és a második tényállás miatt korábban (és külön-külön) kiszabott szankciókat; valamint ii. csökkenti a harmadik–ötödik tényállás miatt korábban és együttesen kiszabott szankciókat.

60. Másodsor, a harmadik–ötödik tényállást illetően az összbüntetésbe foglalo ítélet a kiszabott büntetés csökkentésére szorítkozik, az eredeti ítéletben korábban már kimondott bűnösség tárgyalása nélkül.

61. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, valamint a lengyel kormány által szolgáltatott magyarázatokból kitűnik, hogy e csökkentés egy, az érintettre nézve kedvező jogszabály-módosítást vett figyelembe, amelyre az eredeti ítélet meghozatala és az összbüntetésbe foglalo ítélet kihirdetése között került sor.

62. A lengyel kormány a tárgyalás során megerősítette, hogy az összbüntetésbe foglalo ítélet az eredeti ítélet helyébe lépett.

63. A kérdést előterjesztő bíróság által végzendő vizsgálatra is figyelemmel ily módon megállapítást nyer, hogy az összbüntetésbe foglalo ítéletből következő szankcióra vonatkozó döntés jelenti az *egyetlen jogalapot*, amely lehetővé teszi, hogy S.A. Zdziaszeket az abban előírt időtartamra megfosszák szabadságától. Ebből következően az S.A. Zdziaszek büntetőjogi felelősségét megállapító ítéletet utoljára két különböző eljárás során vitatták meg: az eredeti ítéletet eredményező eljárás során a bűnösséget illetően és az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárás során a végül kiszabott büntetést illetően.

64. A következőkben az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárás jellegét kell megvizsgálni.

¹¹ Lásd: Tupikas ügyre vonatkozó indítványom 49-54. pontját (C-270/17. PPU).

3. Az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárás jellemzői

65. S. A. Zdziaszekhez és a Bizottsághoz hasonlóan érdemes emlékeztetni arra, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága az összbüntetés kiszabását eredményező eljárások két típusát különbözteti meg: i. a bíróság számára semmilyen mérlegelési jogkört nem biztosító eljárásokat, amelyek során a bíróság csak aritmetikai számítást végez, valamint ii azokat az eljárásokat, amelyek során a bíróság mérlegelési jogkört gyakorol. Míg az első eljárástípus nem tartozik az EJEE 6. cikkének hatálya alá, addig a második eljárás igen.¹²

66. A szóba forgó eljárás jellegének meghatározásánál a következő szempontokat kell figyelembe venni.

67. Amennyiben a bíróságnak egy olyan törvényi előírás mechanikus alkalmazására kell szorítkoznia, amely nem hagy számára semmilyen mérlegelési mozgásteret a büntetés csökkentésének módját illetően, az ilyen eljárás nem minősülhet a kerethatározat 4a. cikkének értelmében vett tárgyalásnak. Az érdekeltnek ugyanis nincs semmilyen lehetősége arra, hogy érvényesítse eljárási jogait annak érdekében, hogy hatást gyakoroljon a törvény ilyen mechanikus alkalmazásának eredményére.

68. Más a helyzet abban az esetben, ha a bíróság mérlegelési jogkört gyakorol. E tekintetben többek között a következő kérdéseket kell feltenni: vannak-e olyan új körülmények, amelyeket a bíróságnak azonosítania kell és figyelembe kell vennie (például az érintett személy magatartása eredeti elítélését követően, ennek a büntetés-végrehajtási hatóságok általi értékelése stb.)? A büntetés kiigazítását eredményező eljárás során kell tárgyalást tartani? Lehet fellebbezést benyújtani a büntetés kiigazítására vonatkozó új határozat ellen? Főként és mindenekelőtt: a bíróság ezen eljárás teljes tartama alatt rendelkezik mérlegelési mozgástérrel?

69. Ha e kérdésekre, különösen az utolsóra, igenlő választ adunk, akkor álláspontom szerint egy, a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdése bevezető mondatának értelmében vett eljárással állunk szemben. Ezek az eljárási elemek ugyanis lehetővé teszik az érintett személy számára, hogy befolyást gyakoroljon a büntetés meghatározására. Az, hogy az érintett személy milyen hatékonysággal tudja érvényesíteni eljárási jogait, ebből a szempontból döntő jelentőségű.

70. A kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia, hogy a jelen ügyben az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárás mérlegelési jogkört ruházott-e a nemzeti bíróságra. A jelen ügyben Bíróság számára szolgáltatott információk alapján úgy vélem, hogy az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárás során a lengyel bíróság nem elhanyagolható mérlegelési jogkörrel rendelkezik.

71. A tárgyalás során a lengyel kormány megerősítette, hogy az összbüntetésbe foglalo ítéletet hozó bíróság, noha már nem vizsgálja a bűnösség kérdését, mérlegelési mozgástérrel rendelkezik az összbüntetés meghatározását (vagy kiigazítását) illetően, a korábbi mögöttes ítéletekben kiszabott büntetésekből következő korlátok között.

72. E kormány ugyanakkor elutasítja, hogy az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárást a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdése bevezető mondatának értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” minősítse, mivel ezen eljárás eredménye *mindig kedvező* az érintett személyre. E kormány szerint a végül kiszabott büntetés tartama szükségképpen rövidebb lesz, mint az, amely az összesíthető büntetések összeadásából következne. Ugyanígy, a csökkentést követően a büntetés szükségképpen rövidebb lesz, mint a korábban kiszabott büntetés.

73. Nem értek egyet azzal a megállapítással, amely szerint az összbüntetésbe foglalo ítéletet eredményező eljárás nem tartozik a kerethatározat 4a. cikkének hatálya alá.

¹² EJEB, 1982. július 15., Eckle kontra Németország ítélet, ECLI:CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, 77. §. Lásd még: EJEB, 2013. november 28., Aleksandr Dementyev kontra Oroszország ítélet, ECLI:CE:ECHR:2013:1128JUD004309505 25. §.

74. Bár a büntetés kiigazítása mindig az eredeti büntetés csökkentését eredményezi, továbbra is alapvető fontosságú az érintett személy számára, hogy a *maximális* csökkentés mellett érvelhessen.

75. Képzeljük el például azt a helyzetet, amelyben a nemzeti bíróságtól három (egy öt éves, egy négy éves és egy három éves) korábban kiszabott büntetés összbüntetésbe foglalását kérik. Képzeljük el továbbá, hogy a bíróságot megillető mérlegelési jogkör lehetővé teszi számára, hogy az összbüntetést akár öt, akár tizenkét év szabadságvesztésben szabja meg. Igaz, hogy a végeredmény fogalmilag kedvezőbb lesz az érintett személyre nézve, mivel a büntetések pusztá összeadása tizenkét éves összbüntetést eredményezett volna. Ugyanakkor érzékelhető a különbség aközött, ha a kiszabott összbüntetés tartama a tételkeret alsó határához áll közel (mondjuk hat év), vagy pedig annak felső határához (például tizenegy év).

76. Ha az érintett személy jelenléte révén befolyást tud gyakorolni a büntetés tartamának meghatározására, a szóban forgó tárgyalás nem sértheti sem az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésében szereplő, sem pedig ebből következően a kerethatározat 4a. cikkében foglalt garanciákat.

77. Amint fentebb megjegyeztem, az, hogy az eljárási jogok tiszteletben tartása ellenőrizhető legyen az eredeti ítélet vonatkozásában, már nem releváns a „büntetés” részt illetően, mivel egyrészt az új büntetésről döntő bíróság mérlegelési jogkört gyakorolt, másrészt pedig az arra vonatkozó új határozat a korábbi határozat *helyébe lépett*. Az összbüntetésbe foglaló ítélet ily módon az egyetlen olyan végrehajtható ítéletté vált, amelyen az európai elfogatóparancs alapulhat.

78. Annak érdekében, hogy meggyőződjön arról, hogy az érintett személy eljárási jogait tiszteletben tartották, a kérdést előterjesztő bíróságnak konkrétan meg kell vizsgálnia, hogy melyik határozat jelenti az európai elfogatóparancs alapját képező végrehajtható ítéletet. Adott esetben a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján kiegészítő információkat kell kérnie annak érdekében, hogy azonosítsa az eljárás azon szakaszát, amelynek során a bíróság mérlegelési jogkört gyakorolt a büntetés tartamának végleges megállapítás céljából. Ebben az összefüggésben az igazságügyi hatóságnak meg kell tudnia vizsgálni az érintett személy védelemhez való jogának tiszteletben tartását is, a bűnösségről döntő utolsó eljárási szakaszt illetően.

79. Tisztán gyakorlati szempontból ez azt jelenti, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságnak ki kell töltenie az európai elfogatóparancs c) és d) részét azon eljárás vonatkozásában, amelyben közvetlenül sor került a végrehajtható ítélet meghozatalára.

80. Ugyanakkor az esetleges információhiány megelőzése és a 15. cikk (2) bekezdése alkalmazásának korlátozása érdekében állásponthoz szerint az a kívánatos, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság – elsősorban a formanyomtatvány b) részében – adjon meg minden olyan további információt, amely hasznos lehet annak érdekében, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság meg tudjon győződni az érintett személy védelemhez való jogának tiszteletben tartásáról. Ezek az információk vonatkozhatnak többek között a bűnösség kérdésében állást foglaló utolsó eljárási szakaszra, amennyiben azt más eljárás során vizsgálták meg, mint amelynek során a bíróság mérlegelési jogkörét gyakorolva döntött a büntetésről.

81. Hangsúlyozni kell ugyanakkor ebben az összefüggésben, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak nem feladata, hogy egészében megvizsgálja a korábbi büntetőeljárás minden részletét.

82. Amint azt megalapozottan adja elő az ügyészség és a holland kormány, ez megkérdőjelezné az e területen a büntetőügyekben folytatott együttműködés alapkövét képező¹³ kölcsönös bizalom elvét és kihatna a kerethatározat rendszerének működésére.

13 Lásd a kerethatározat (6) preambulumbekkezdését.

83. A kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdése ugyanis emlékeztet arra, hogy a kerethatározat nem érinti az EUSZ 6. cikkben biztosított és a Chartában tükröződő alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét. E kötelezettség mind a kibocsátó tagállamot, mind a végrehajtó tagállamot terheli.¹⁴

84. Emlékeztetek arra, hogy valamennyi tagállamot köti az EJEE, konkrétan annak 6. cikkének (1) bekezdése. Ez azt jelenti, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság szerinti tagállam adott esetben köteles orvosolni azokat a hiányosságokat, amelyek az eljárás korábbi szakaszaiban jelentkeztek.

85. Amennyiben az ítéletet a terhelt távollétében hozták, a kibocsátó igazságügyi hatóság szerinti tagállamnak főszabály szerint a nemzeti jog rendelkezéseinek megfelelően garantálnia kell az új tárgyalást. Az esetleges eljárási hibák korrekciója tehát a kibocsátó tagállamra tartozik, amely átveszi az európai elfogatóparancs alapján átadott személyt. Nem a végrehajtó igazságügyi hatóság nemzeti jogára tartozik a tárgyalásán személyesen részt nem vevő érintett személlyel szemben hozott ítéletet eredményező eljárás valamennyi hibájának vizsgálata, sőt korrekciója.

86. Ez csak akkor lenne másként, ha a végrehajtó igazságügyi hatóság azt állapítaná meg, hogy azon tagállam büntetőjogi rendszere, amelyből az európai elfogatóparancs származik, olyan mértékben hibás, hogy a kölcsönös bizalom elve immár nem alkalmazható a Charta 4. cikke értelmében vett embertelen vagy megalázó bánásmód komoly és megalapozott veszélyének fennállása miatt,¹⁵ vagy pedig amiatt, hogy a tagállami büntetőbírók már nem tudják biztosítani a tisztességes eljáráshoz való jogot, ami kizárja az automatikus kölcsönös elismerést.¹⁶

4. Közbenső következtetés

87. A fenti megfontolások alapján megállapítom, hogy az ítéletet eredményező olyan eljárás, mint az alapeljárásban az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás, akkor minősülhet a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak”, ha i. ezen, végrehajthatóvá vált ítélet szabadságvesztés-büntetést állapít meg és ha ii.) az e büntetés megállapítására vonatkozó eljárás során a nemzeti bíróságot mérlegelési jogkör illeti meg.

B. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésről

88. Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezi, hogy megtagadhatja-e az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha bebizonyosodik, hogy az érintett személy eljárási jogainak tiszteletben tartását egy másik ítélet vonatkozásában kell mérlegelni, mint amelyet az európai elfogatóparancsban megjelöltek, és amennyiben a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján szolgáltatott kiegészítő információk nem teszik lehetővé az érintett személy eljárási jogai tiszteletben tartásának vizsgálatát.

89. A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy ilyen körülmények között lehetséges a megtagadás. A kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének bevezető részében szereplő „kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint” szövegrészből az vezethető le, hogy az e rendelkezés a)–d) pontjában szereplő valamelyik körülmény alkalmazhatóságára vonatkozó információkat az európai elfogatóparancs formanyomtatványának d) részében kell közölni, vagy legalábbis az ott meghatározott kategóriáknak megfelelően.

¹⁴ 2015. július 16-i Lanigan ítélet (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

¹⁵ Lásd ebben az értelemben: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet (C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 104. pont).

¹⁶ Nyilvánvaló, hogy a (bármilyen, a büntető-, a polgári vagy a közigazgatási jog területén fennálló) kölcsönös elismerés európai rendszerében való részvétel érdekében a nemzeti bíróságoknak meg kell felelniük a „bíróskodást” az uniós jogban meghatározó kritériumoknak, ideértve annak függetlenségét is – lásd ebben az értelemben a Pula Parking ügyre (C-551/15, EU:C:2016:825, 95., 96. és 101–107. pont) vonatkozó indítványom.

90. Míg S. A. Zdzaszek nem foglal állást a második kérdést illetően, az ügyészség úgy véli, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása nem tagadható meg, ha a kibocsátó igazságügyi hatóság nem a formanyomtatvány d) részében szereplő megfogalmazásokat használja, azonban a szolgáltatott információk hasznosak.

91. A holland kormány úgy véli, hogy a második kérdés arra irányul, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak meg kell-e vizsgálnia az eredeti ítéletet a kerethatározat 4a. cikke szempontjából. Nemleges választ javasol, mivel a vizsgálatot az európai elfogatóparancsban végrehajthatóként megjelölt ítélet vonatkozásában kell elvégezni.

92. A Bizottság szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak információkat kell kérnie azon eljárás utolsó szakaszát illetően, amelynek keretében az ügy érdemét tárgyalták, és amely a jogerős elítélést eredményezte. A jelen ügyben a fellebbezési eljárás eredményezte az eredeti ítéletet. A Bizottság emlékeztet arra, hogy a kerethatározat 4a. cikke mindenképpen egy mérlegelhető megtagadási okot jelent. Álláspontja szerint vannak olyan esetek, amelyeknél a négy átadási kötelezettséggel járó helyzeten kívül végre lehet hajtani az európai elfogatóparancsot, anélkül, hogy sérülne az érintett személy tárgyaláson történő részvételhez való joga. E tekintetben a végrehajtó igazságügyi hatóság figyelembe vehet minden rendelkezésre álló adatot.

93. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés megválaszolása érdekében megkülönböztetem annak szembetűnő vetületét, amely az igazságügyi hatóságok közötti kommunikáció módjaira vonatkozik (1), és annak mögöttes összefüggését, amelyre egyébként a Bizottság fent hivatkozott válasza is utal (2). Ezt követően kifejtem, hogy miért kell a végrehajtó igazságügyi hatóságoknak megőrizniük mérlegelési mozgásterüket, amikor az érintett személyek eljárási jogainak tiszteletben tartását vizsgálják a kerethatározat 4a. cikke alapján (3).

1. Az igazságügyi hatóságok között a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján folytatott kommunikáció módjai

94. A két hatóság között a fent hivatkozott rendelkezés alapján folytatott kommunikáció mindig az egyes ügyekkel kapcsolatos konkrét igények függvénye lesz. Nehéz tehát egy ilyen kérdésre absztrakt módon válaszolni. Az igényelt információ fajtája ugyanis rendszerint attól a céltől függ, amely miatt ezt az információt kéri.

95. Ezzel együtt úgy vélem, hogy az ezen összefüggésben követendő megközelítést az alábbi megfontolások vezethetnék.

96. Bevezetésként emlékeztetek arra, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság csakis a kerethatározatnak a végrehajtás megtagadásának kötelező okait taxatívén felsoroló 3. cikkében, vagy a végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okait taxatívén felsoroló 4. és 4a. cikkében meghatározott esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását.¹⁷

97. A Bíróság azt is megjegyezte, hogy a kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdésében szereplő szabályszerűségi követelmények betartása az európai elfogatóparancs érvényességi feltételét képezi, és e követelmények figyelmen kívül hagyásának főszabály szerint azt kell eredményeznie, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását. A végrehajtás megtagadása előtt (amelynek kivételesnek kell maradnia), az illetékes hatóságnak ily módon a kerethatározat 15. cikke (2) bekezdésének alkalmazásával kérnie kell, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóság minden szükséges kiegészítő információt *oron kívül* bocsásson a rendelkezésére.¹⁸

17 2008. december 1-jei Leymann és Pustovarov ítélet (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, 51. pont); 2013. május 30-i F ítélet (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 36. pont); 2013. február 26-i Melloni ítélet (C-399/11, EU:C:2013:107, 38. pont).

18 2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet (C-241/15, EU:C:2016:385, 64. és 65. pont).

98. A végrehajtó igazságügyi hatóság csak akkor tekinthet el az európai elfogatóparancs végrehajtásától, ha a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján szolgáltatott információkra, illetve minden más olyan potenciális információra figyelemmel, amelyet máshol beszerezhetett, arra a megállapításra jut, hogy az európai elfogatóparancsot szabálytalanul állították ki (a kerethatározat 8. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek alapján).

99. Konkrétabban, ami a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdését illeti, először azt kell megjegyezni, hogy az e rendelkezés alapján folytatott kommunikáció célja, hogy lehetővé tegye az egyensúly biztosítását a végrehajtási kötelezettség¹⁹ (az európai elfogatóparancs vizsgálata során kivüliségének tiszteletben tartása mellett, figyelemmel a kerethatározat által előírt határidőkre) és az érintett személy eljárási jogainak tiszteletben tartására irányuló követelmény között. A hatóságok közötti levelezés ugyanis nem tarthat örökké. Lehetővé kell tennie annak a 60 napos határidőnek a tiszteletben tartását,²⁰ amelyen belül az európai elfogatóparancsot főszabály szerint végre kell hajtani.²¹

100. Másodszor fontos, hogy a fent hivatkozott kommunikáció módjai garantálják a rendszer működőképességét. Ily módon a kérdéseket a lehető legpontosabban és legegyszerűbben kell feltenni. Észszerűnek tűnik, ha először felteszik a kérdést, majd másodjára kiemelik a tisztázandó kérdéseket. Ha az ilyen kommunikáció nem vezet a várt eredményre, akkor álláspontom szerint a soron kívüliségre és az érintett személyek jogainak védelmére irányuló fent hivatkozott célokra figyelemmel észszerű, ha nem folytatják az aktív információkérést.

101. Ez ugyanakkor nem mentesíti az illetékes hatóságot az egyes ügyek esetről esetre történő értékelése alól, figyelemmel arra, hogy meg kell győződnie az érintett személy védelemhez való jogának tiszteletben tartásáról.

102. A jelen ügyben a végrehajtó igazságügyi hatóság kiegészítő kérdéseket kívánt feltenni az eredeti ítélet eredményező eljárást illetően. Kétségeit fejezte ki ugyanis, amint arra a holland kormány rámutat, az összبüntetésbe foglaló ítélet meghozatalát eredményező eljárás során S.A. Zdziaszek védelemhez való jogának védelmi szintjét illetően.

103. Ennek pontosítása mellett, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés mögött alapvetőbb jelentőségűnek tűnik a kerethatározat 4a. cikke holland jogba történő átültetésének problémaköre. A továbbiakban a kérdés e vetületével foglalkozom.

2. A kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján folytatott kommunikáció mögöttes összefüggése

104. A jelen ügyben annak érdekében kértek a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján kiegészítő információkat, hogy értékeljék a kerethatározat 4a. cikkében előírt feltételek alkalmazását. Amint az már kiemelésre került, e rendelkezés az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okát rögzíti.²²

105. Ahogy máshol már megjegyeztem²³, a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdéséből következő általános szabály szerint a tagállamok azon *kötelesek* „a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően” végrehajtani az európai elfogatóparancsot.

19 2016. május 24-i Dworzecki ítélet (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 34. és 36. pont).

20 Amely a kerethatározat 17. cikke értelmében 30 nappal meghosszabbítható.

21 A Lanigan ügyben a Bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtásának kötelezettségére helyezte a hangsúlyt, a kerethatározat 17. cikkében előírt határidők lejártaól függetlenül, beleértve szükséges esetben az érintett személy fogvatartásának fenntartását is (2015. július 16-i Lanigan ítélet [C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 34–42. pont és 62. pont]).

22 Lásd a 2009/299 kerethatározat (6) és (15) preambulumbekzdését, amely hangsúlyozza a kerethatározat 4a. cikkén alapuló megtagadási okok „vagylagos” és „nem kötelező” jellegét (az érintett személy alapvető jogainak tiszteletben tartása mellett).

23 Lásd: Tupikas ügyre vonatkozó indítványom (C-270/17 PPU, 70–78. pont).

106. A 4a. cikk (1) bekezdése az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának *lehetőségét* vezette be abban az esetben, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson. Az európai elfogatóparancs végre nem hajtására vonatkozó ezen lehetőségnek az egyes konkrét esetek sajátos körülményeinek a végrehajtó igazságügyi hatóság által végzett vizsgálatán kell alapulnia.

107. A végre nem hajtásra vonatkozó lehetőség megszűnik, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság megállapítja, hogy adott esetben a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában felsorolt valamelyik helyzet áll fenn. Ilyen esetben az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása kizárt és ismét az érintett személy átadására irányuló *kötelezettség* válik szabállyá.

108. Másodszer megjegyzem, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban bemutatott nemzeti jogszabály (az OLW 12. cikke) megfordítja a kerethatározat logikáját, a „végre nem hajtás *lehetőségét*, kivéve, ha a)–d)“ átalakítva „a végre nem hajtás *kötelezettségévé*, hacsak nem a)–d)“.

109. A kerethatározat 4a. cikke átültetésének ezen módja az érintett személy határozat meghozatalát eredményező tárgyalásról való távolléte esetén az európai elfogatóparancs végre nem hajtására vonatkozó lehetőség alóli négy kivételből álló listát átalakította azon *kizárólagos* helyzetek *kimerítő* listájává, amelyekben a végrehajtó hatóság végrehajthatja az európai elfogatóparancsot, ha az érintett személy személyesen nem volt jelen a tárgyaláson. Ez az átültetés álláspontom szerint megakadályozza a végrehajtó igazságügyi hatóságokat abban, hogy az adott ügyben mérlegeljenek minden ténybeli körülményt az érintettek eljárási jogai tiszteletben tartásának vizsgálata érdekében. Analógia útján átültetve azt a következtetést, amelyre a Bíróság a kerethatározat 4. cikkének (6) bekezdésében szereplő mérlegelhető megtagadási okot illetően jutott, úgy vélem, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a jelen összefüggésben is mérlegelési mozgástérrel kell rendelkeznie azon kérdést illetően, hogy helye van-e az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának.²⁴

110. Ebből következően úgy vélem, hogy az OLW 12. cikke a kerethatározat 4a. cikkének hibás átültetését jelenti.

111. A 4a. cikk kimerítő jellegének kérdése is felmerül a jelen ügyben:²⁵ *kizárólag* az a)–d) pontokban hivatkozott körülmények tehetik lehetővé a megkeresett hatóság számára, hogy megvizsgálja az érintett védelemhez való jogának tiszteletben tartását? Vagy e hatóság hivatkozhat más körülményekre is annak érdekében, hogy végrehajthassa az európai elfogatóparancsot, biztosítva ezzel egyidejűleg az érintett személy alapvető jogainak tiszteletben tartását?

112. Végezetül ismét emlékeztetek arra, hogy a kerethatározat a kölcsönös elismerés elvén és azon nagyfokú bizalmon alapul, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia.²⁶ A kölcsönös elismerés és bizalom fogalmi azonban nem homályosíthatják el az alapvető – a jelen esetben eljárási – jogok tiszteletben tartásához a kerethatározat és az uniós jog által fűzött jelentőséget.²⁷

113. A kerethatározat 4a. cikke tanúsítja azt az egyensúlyt, amelyet az európai jogalkotó a személyek európai jogi térségben történő átadásának hatékonysága és a végrehajtó igazságügyi hatóságokra háruló vizsgálat terjedelme között ért el. Amennyiben e hatóság meg van győződve arról, hogy az alapvető jogokat tiszteletben tartották, figyelemmel adott esetben az érintett személy magatartására, akkor a nemzeti jogszabály nem akadályozhatja meg abban, hogy teljesítse a kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdése alapján rá háruló, az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló *kötelezettséget*.

24 2017. június 29-i Popławski ítélet (C-579/15, EU:C:2017:503, 21-23. pont). Lásd még: 2016. május 24-i Dworzecki ítélet (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 50-52. pont).

25 Lásd egy hasonló forgatókönyv ismertetését a Tupikas ügyre vonatkozó indítványomban (C-270/17 PPU, 79. és 80. pont).

26 2016. június 1-jei Bob-Dogi ítélet (C-241/15, EU:C:2016:385, 31–33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

27 Például: 2015. július 16-i Lanigan ítélet (C-237/15 PPU, 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

3. Közbenső következtetés

114. A fenti megfontolásokra figyelemmel, a végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha sem az európai elfogatóparancs formanyomtatványában szereplő, sem az általa a kibocsátó igazságügyi hatóságtól a kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése alapján kapott információk nem teszik lehetővé a tárgyaláson személyesen részt nem vevő érintett személy védelemhez való joga tiszteletben tartásának vizsgálatát. Az európai elfogatóparancs végrehajtásának a kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett mérlegelhető megtagadási okának alkalmazására vonatkozó döntés a végrehajtó igazságügyi hatóságra tartozik, amelynek a rendelkezésére álló valamennyi ténybeli körülmény alapján mérlegelnie kell tudnia az érintett személy védelemhez való jogának tiszteletben tartását.

C. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésről

115. A fenti megfontolásokból az következik, hogy a kerethatározat 4a. cikke értelmében vett mérlegelhető megtagadási ok alkalmazhatóságának vizsgálatát el kell végezni az olyan eljárás vonatkozásában, mint amely az alapeljárásban az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményezte. Emlékeztetek arra, hogy ez következik egyrészt abból, hogy a jelen ügyben az összbüntetésbe foglaló ítélet állapította meg jogerősen az S. A. Zdziaszekkel szemben kiszabott büntetést és így ez az ítélet jelenti a szabadságvesztés-büntetést végrehajthatóvá tévő jogcímet, másrészt pedig abból, hogy úgy tűnik, hogy az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás mérlegelési jogkör gyakorlásával járt a bíróság részéről, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

116. Márpedig az általam az első kérdésre javasolt válaszból az következik, hogy az igazságügyi hatóság a védelemhez való jog tiszteletben tartását az utolsó olyan eljárási szakasz vonatkozásában vizsgálja meg, amelynek során az ügy érdemét tárgyalták, és amely a végrehajtható ítéletet eredményezte. A jelen ügyben bizonyos, hogy az utóbbi eljárási szakasz az, amely az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményezte. Igaz, hogy ez az eljárás csak a szankció végleges meghatározását érintette.

117. Márpedig mivel a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy a védelemhez való jog tiszteletben tartását nem biztosították e konkrét eljárási szakaszban, álláspontom szerint felesleges a védelemhez való jog tiszteletben tartásával foglalkozni a szóban forgó elítélés másik részét, a *bűnösséget* meghatározó utolsó eljárási szakasszal összefüggésben.

118. Amennyiben a Bíróság eltérő megközelítést fogadna el és azt állapítaná meg, hogy az eredeti ítélet még mindig releváns a végrehajtó igazságügyi hatóság által a kerethatározat 4a. cikke alapján végzett vizsgálat kapcsán, úgy utalok a Tupikas ügyben ismertetett álláspontomra.²⁸

119. Az említett ügy és a jelen ügy közötti egyetlen különbséget az, hogy az eredeti ítéletet illetően a kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy S. A. Zdziaszeket szabályszerűen képviselték a fellebbezési eljárás során, míg erre az elsőfokú eljárásban nem került sor. Mivel a szolgáltatott információk alapján a fellebbezési eljárásban érdemben vizsgálták az ügyet, a védelemhez való jognak az eljárás ezen szakaszában való tiszteletben tartása orvosolja azokat a hiányosságokat, amelyek a korábbi szakaszokban jelentkeztek.

120. Mindemellett ugyanakkor az eredeti ítéletben szereplő büntetésről szóló határozat helyébe másik lépett, és amint arra fentebb emlékeztettem, S. A. Zdziaszek elítélése jelenleg két elkülönült eljárásból következik. Mivel megállapítást nyert, hogy védelemhez való jogát nem biztosították az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás során, ezek tiszteletben tartásának vizsgálata – ismétlem – az eredeti ítélet kapcsán álláspontom szerint nem releváns.

²⁸ A Tupikas ügyre vonatkozó indítványom (C-270/16 PPU) 55–65. pontja.

VI. Véggövetkeztetések

121. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Rechtbank Amsterdam (amszterdami bíróság, Hollandia) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett első és második kérdésre az alábbiak szerint válaszoljon:

Az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított változata 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett, a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az az ítéletet eredményező eljárásra – mint az alapeljárásban az összbüntetésbe foglaló ítéletet eredményező eljárás – akkor alkalmazható, ha ezen, végrehajthatóvá vált ítélet szabadságvesztés-büntetést állapít meg, és az e büntetés megállapítására vonatkozó eljárás során a nemzeti bíróságot mérlegelési jogkör illeti meg.

A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha sem az európai elfogatóparancs formanyomtatványában szereplő, sem az általa a kibocsátó igazságügyi hatóságtól a 2002/584 kerethatározat 2009/299 kerethatározattal módosított változata 15. cikkének (2) bekezdése alapján kapott információk nem teszik lehetővé a tárgyalásán személyesen részt nem vevő érintett személy védelemhez való joga tiszteletben tartásának vizsgálatát. Az európai elfogatóparancs végrehajtásának az említett kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének értelmében vett mérlegelhető megtagadási okának alkalmazására vonatkozó döntés a végrehajtó igazságügyi hatóságra tartozik, amelynek a rendelkezésére álló valamennyi ténybeli körülmény alapján mérlegelnie kell tudnia az érintett személy védelemhez való jogának tiszteletben tartását.